

[Melchior]

ét program. 80 pct. kan altså se enten 3–4 tyske programmer eller 2 svenske i tillæg til den danske kanal. Og det giver selvfølgelig en urimelig forskelsbehandling af de 20 pct. Jeg vil derfor som noget af det positive, jeg fremhævede ved ministerens forslag, nævne bemærkningerne på side 9 om en nordisk satellit. Vi støtter denne idé. Den foregående ordfører var inde på, at det kan være meget bekosteligt. Jeg må indrømme, at jeg kender ikke de økonomiske konsekvenser, men jeg kan pege på, at hvis det er billigere i første omgang at lade sådan en satellit kun omfatte Sverige og Norge, så må man nok sige, at det ville være en realistisk løsning, for det er nok alligevel ret få danske seere, der vil kunne have glæde af ikke-tekstede finske programmer. Alene af den grund, at det vil udbygge det nordiske samarbejde, den nordiske forbrødring, og af den årsag, at det vil skabe konkurrence til det danske tv, er vi meget stærkt tilhængere af det og vil gerne fastholde ministeren på de meget positive, men få ord, han siger om dette i bemærkningerne.

Også ud fra konkurrencemomentet må CD se med sympati på muligheden af en tv-kanal 2 – reklamefinansieret. Jeg siger dette med lidt blødende hjerte og med lidt bævende stemme. Jeg er bange for at påføre vores dagspresse, som jeg mener er så vigtigt et led i det demokratiske forløb, en konkurrence, som kan være farlig. Men efterhånden må man nok sige, at erfaringerne fra så mange andre lande tyder på, at dagspressen ikke bliver alvorligt skadet af en radio- og fjernsynskanal, der er reklamefinansieret. Jeg mener derfor vi skal i gang med disse problemer. Her ligger jeg meget tæt op ad både venstres og konservatives tanke om et brud på monopolet, ikke fordi der i og for sig er noget i vejen med det, men fordi konkurrence i æteren absolut vil gavne seere og lyttere.

Må jeg gøre nogle andre, lidt spredte bemærkninger til ministerens forslag. Vi kan absolut ikke tiltræde den ændring, at forretningsudvalget ikke mere i alle sager skulle stå til ansvar over for radiorådet. Dette skal og må være den øverste instans i radioen; det er således i dag – det gælder naturligvis også den økonomiske beføjelse – og det vil CD ikke medvirke til at få ændret.

Hvad angår regionalradiorådene, da er vi i høj grad forbavsede over den sammensætning, man her vil vælge. Det ser ud til, at det

er nogle amtsborgmesterradioer, man er ved at skabe dér. Ja, der rystes på hovedet i salen, men må jeg ikke gøre opmærksom på, at ganske vist skal der vælges 6 medlemmer af amtsrådene, men da nogle af regionalradioerne dækker to amter, vil det sige, at der til hvert amtsråd bliver 3 mand at vælge. Det vil give en politisk indflydelse, som vi absolut er tilhængere af; men vi ønsker en bred politisk indflydelse og ønsker samtlige i folketinget repræsenterede partier repræsenteret i radiorådet, mens dette forslag vil give en meget snæver politisk indflydelse. Da ministeren desuden udnævner formand og næstformand, så vil det altså sige, at de 8 af de 11 medlemmer i sådan et regionalråd vil være udpeget af formentlig de to største partier, vi til enhver tid vil have her i landet. Det kan da ikke være meningen. Det er bestemt en politisk styring, stærkere og ensidigere, end vi nogen sinde har kendt den. Når vi siger, at politikerindflydelsen skal være der, så er det, fordi vi mener, det er en garanti for alsidighed.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge, om jeg har forstået hr. Albertsen rigtigt – det har jeg vist gjort, for hr. Hans Hækkerup var inde på noget lignende, nemlig at socialdemokratiet er modstander af politisk indflydelse i radiorådet. Så kan jeg ikke rigtig forstå, at hr. Nørgaard Sørensen, da vi sidst havde radiodebat her i tinget, den 5. maj i år, ikke oplyste dette, da jeg spurgte ham meget ihærdigt om dette punkt og endda oplyste, at så vidt jeg vidste, så var socialdemokratiet tilhænger af politiske repræsentanter i radiorådet. Det dementerede hr. Nørgaard Sørensen ikke. Jeg kan heller ikke forstå, hvis det virkelig er således, at de to herrer, der har talt på partiets vegne, har ret og dækker gruppen, at kulturministeren så ikke tager konsekvensen deraf, for der er jo andre partier, der ønsker noget lignende. Så måtte det da være meget fristende for kulturministeren at prøve denne mulighed og se, om han kunne skaffe flertal for den. Jeg er altså interesseret i både en kommentar fra hr. Albertsen om, hvorvidt jeg har forstået ham rigtigt, og en kommentar fra kulturministeren om, hvorfor han så ikke prøver det. Eller er der også her divergenser i kulturpolitikken mellem ledende folk i socialdemokratiet? – hvad jeg vil have stor respekt for, hvis der er det.